

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SORANERBLADET

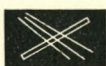
NR. 10 OKTOBER 1968 53. ÅRGANG

Månedsskrift
for Soransk
Samfund

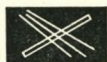

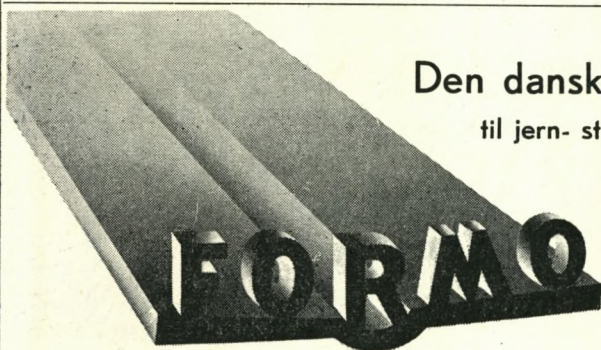

Dansk
VELUX A/s
Maskinvej 4 . København Søborg . Telf. (01) *69 11 33

VELTOR
INDUSTRIPORTE

V. KANN RASMUSSEN & CO civilingeniører
Tobaksvejen 10 København Søborg Telf. (01) *69 11 44
(S. Kamman '27) (V. Kann Rasmussen '27)

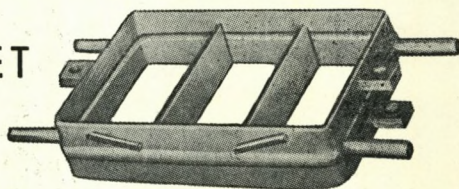
Den danske stålformkasse
til jern- stål- og metalstøberier

Leveres i størrelser
og udførelser
efter ønske

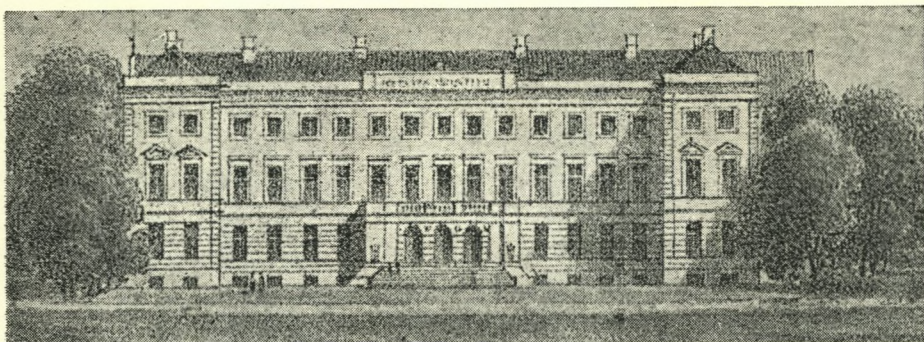
STAALKONTORET

Jægersborgsvej 64 . Kgs. Lyngby

Telefon (01) 88 26 22

Academia Sorana

efter gammelt stik

SORANER-BLADET

OKTOBER

53. ÅRGANG

NUMMER 10

Arthur Arnholtz: Erindringer

SORANSK ENSOMHED

Titlen skal ikke tages for tungt. Ved »soransk ensomhed« tænker jeg blot på, hvad vi foretog os, når vi ikke var i skole, under opsigt – kort sagt, de unge menneskers privatliv. Naturligvis var man ensom, det første år man var kommet, eller dog det første fjerdingår. Man var så alene, at man kunne være ensom i fællesskab. Eller hvad er mere ensomt end to drenge, som i hvert spisefrikvarter vandrer ud til banevejen, ser op mod landstationen og siger: I dag er der 20 dage til oktoberferien. Og næste dag: 19... osv.?

Jeg cyklede de første efterårs lørdag-søndage til mine onkler på Løve-kanten eller til en tante i Korsør. Den første gang havde jeg forregnet mig; det mørkede allerede, da jeg nåede 100 kilometerstenen, mens lysene skinnede over

Korsør nor. Jeg ved ikke, hvorfor jeg råbte hurra for 100 kilometerstenen; det var et af verdens stilfærdigste og ensomste hurraer. Men jeg må have været i stærk bevægelse over det sjællandske landskab. Det var de første indtryk, jeg fik på egen hånd, som nu begyndte at forme mig. De er aldrig udvisket siden. Det er dem, der får det til at trække i en, hver gang man sidder i Korsørtoget – og Bjernede rundkirke dukker op. Så følger alleen ved Krebsekroen... og skovhjørnet – så er det, man rejser sig... og har svært ved ikke at delagtiggøre kupeen i alt det, som på et øjeblik flyver forbi.

Jo, den første ensomhed vil jeg kalde *den receptive*. Hvilken uforglemmelig tristesse at vende tilbage efter juleferien og gå mod nordenvinden ad den mør-

ke banevej! Og slå et slag nedad Storegade og se café Håbets grønne lygte dingle i blæsten!

Og efter vinteren kom så isen i opbrud – den mærkeligste af alle lyde. Man hører på afstand noget ubestemmeligt, før man når søen. Det kan lyde som en fjern folkeopstand med mange råbende stemmer, eller som mågernes skogren og skænden. Når man nærmer sig, kommer de lyse overtoner til; et øjeblik hører man kun en rislende kilde, så mørknes lyden påny. Og så stod man da neden for Akademiet ved den forårsblå våge, som søndenvinden og bølgerne slikkede større, men flagerne brødes og skar mod hinanden – en klinger lyd, som heller aldrig har forladt mig siden.

Så sad vi en aftenlæsetid i 5-mands kammeret mod søen. Pludselig hviskede en: Nu springer skoven ud!... og så lå der som i tåge en lysegrøn stribe ovre langs bredden. Sådan var altså foråret.

Og det blev lyse nætter med nattergalesang fra Rektors have ind på sovesalen – så mange nattergale, at vi måtte slå vand på dem for at falde i søvn. – Der er nogle humane damer, der lige har skrevet om de stakkels kostskoledrenges »kasernerne«. Jeg kunne unde dem sådan en nat. De skulle have begyndelsen med: »Slæveren«, vores brave rektor, havde beordret en slags parade ved sengen, før vi lagde os. Jeg havde til den ende lånt Rechendorffs nye pyjamas. Pyjamas var i sig selv noget nyt, og Rechendorffs var af laksefarvet silke med store grønne glasknapper. »Hvad er det for narredragt?« spurgte den forbavtede Slæver. »Det er min natdragt,« svarede jeg fromt.

Der skulle læses til eksamen. Jeg sad

med Mikkelsens latinbog for mellem-skolen en formiddag på skrænten langs Smalsøen. Sommervinden gik igennem bøgerne, og de brune knopskel faldt ned i bogen. Sådan var sommeren. Man blev besat, man ville opleve livet – kende *Pan*.

Man havde jo egentlig mærket ham; men det forstod man ikke. Nu ville man selv. Den *receptive* ensomhed skulle afløses af den *produktive*. Var han mon i følge med *Dionysos* eller med *Eros*? – Hvordan blev man produktiv? Det viste sig at være uendelig simpelt i den lille by. Man gik bare en middagstur nedad Storegade, der var vidunderlig ladet med rygter. Her fik man gratis alt at vide – om skovture og baller, koncerter og komedier.

Jeg begyndte hos *Dionysos*. Der gik et rygte om en romantisk vagabond; han hed Holm (uden fornavn). Man fortalte, at han dukkede op ude i skovene hvert forår, spontant syngende våren ind. Nu havde en af III g-erne fået en aftale i stand med den flygtige herre. Vi skulle have små sorte hos Stine, og han ville så stå på skovbakken ned mod Thul sø og synge for os. – Vi fik de små sorte, og brændevinsflasken blev så overrakt en lille snavset mand med en hul, næsten forbrugt stemme. Det blev et yderst beskeden møde – med den sjællandske almueviser på, mildt sagt, dens allerlaveste trin.

Bedre gik det at finde *Pan* sammen med *Eros*. Lad mig gemme de væsentlige oplevelser til et kapitel for sig og blot fortælle et par småtræk her. Jørgen Franz Jacobsen, vores diskussionsklub »Baldur«s utrolig frodige formand, digtede et epos om gudesønnerne Ma-

tras' og Damgaards tog til Parnas. Det var at forstå meget jordisk. Vi skulle have skolebal, og de to unge helte drog over søen for at invitere den solide restauratørs to yndige døtre, Ketty og Gerda. Så vidt jeg husker, fik de ikke indtaget det hellige bjerg.

Mere anonymt gjorde en kammerat og jeg et togt til skovene ved Suserup. Det var en sommersøndag formiddag, og vi havde fået to søde små ekspeditricer med fra Clausens boghandel. Der skete intet uopretteligt; men skoven var stor, og vi for vild. Først da man var nået til desserten i skolens spisesal (var det kagen eller abrikosgrøden?), nåede vi pustende og sveddryppende hjem. Mad fik vi jo, men skulle så straffes bagfter. Vi sad ved Egebergs bord, og han tog os så ind i det lille lærerværelse ved siden af spisesalen. Jeg bør vel tilstå, at vi var recidivister; måske det kan forklare lidt af det, der skete. Vores elskede og beundrede Egeberg græd over os. »Hvorfor skal jeg dog straffe jer?« Hans høje, syge stemme var endnu lidt højere end sædvanlig; »Jeg ved jo, hvor I har glædet jer til at komme på markedet i eftermiddag! Hvad skal jeg da finde på? Kan I dog ikke...« – Vi var fuldkommen smeltede af al den menneskelighed; vi var i stand til at give ham hånden på hvad som helst... og så drog vi ud på markedet med professor Labri og pigerne og det hele.

Bedst fandt vi dog Pan (hvis jeg må tage ham som udtryk for livsfornemmelsen i det hele) sammen med *muserne*. I sine erindringer kalder Gorki de mærkelige steder, han færdedes som ung, sine »universiteter«. Det er lige-sådan for mig. Skolen – jo Gudbevares,

det var sikkert en god skole; det var bare mig, der var optaget af alt muligt andet andre steder.

Dansen kan vi gøre kort af; i den nåede jeg aldrig vidt. Ganske vist, jeg svang mig op til at blive fordanser ved kongeballerne – i uniform med rødt skærf. Men hvad var det imod det forbudne, jeg foretog mig? Nede på hotel Klubben dansede jeg i min broders gamle smoking; og da rygterne gik med sædvanlig hast, kom Slæveren dagen derpå og konfiskerede den.

Bedre gik det med sangen. Naturligvis var mine uvorne kammerater og jeg opløste af grin, når en gammeldags sangerinde med vibrato og rubato henåndede sine krukkerier ved musikforeningens aftener i Kongesalen. Men der var også oplevelser, der satte sig fast. Hofsanger Hakon Schmedes fra Wien gav en romanceaften på hotel Klubben. De små forhold har nok tirret den store mand; jeg var imponeret af hans optræden. Han begyndte med »Igennem bøgeskoven...«; det kendte tolv ottendedesforspil lød; så kom den dejlige stemme: »Igen...« Der kom en forsinket tilhører ind. Hofsangeren afbrød: »Vil De lukke den dør!« Forspillet gentoges; stemmen kom påny med den samme skønhed. Der kom endnu en forsinket tilhører ind. »Vil De lukke den dør,« kom det skarpe, »og holde den lukket. Skal jeg synge, må her være fuldstændig ro!« Om det var den store mand, der satte mig selv i gang, husker jeg ikke. Men i hvert fald begyndte Bent Andersen og jeg at øve romancer i Baldursalen, og til sidst nåede vi frem til at give en sang-aften med min klemte og forskregede tenor. Programmet var uhyre afvekslen-

de, lige fra Heises »Bergmanden« til Aage Hermanns »Røde roser«, den sidste havde jeg lært fra Christian Gottschalk. Christian Elling anmeldte, jeg tror i vores blad »Minerva«, med stor modenhed og smag. Han var skånsom med hensyn til min manglende teknik, roste de lodige sange, men havde svært ved at tage »Røde roser«. – Ak, at man dog får primadonnanykker så tidligt. Jeg skumlede over kritikken af roserne, som jeg havde lagt hele min sjæl i, skrev en antikritik og fik et svar med noget om rådne æg. Min klassekammerat John Trautner dyrkede samtidig deklamationen, helst den uhyggelige. Når- og hvorsomhelst kunne han stille sig op, som om han var pukkelrygget, og hvæse: »Grin ikke ad mig, fordi jeg er grøn; jeg er misundelsen!« (med fru Heiberg-u). Nu slog vi os sammen for at få oprejsning. Ude hos hans vært, lærer Teglbjærg, fremførte vi en aften vores yndlingsnumre med megen liden-skab. Men det gik mig ikke bedre. Efter at jeg stønnende af bevægelse havde fuldført »Røde roser« og pigen lå dolket og blødende for mine fødder, dekreterede lærer Teglbjærg på vredt og voldsomt jysk: »Det er en syg romantik, avlet af den krasseste realisme!« Og så var der ikke mere tale om den ting.

Mest fik jeg dog ud af teatret. Da jeg kom, gik der endnu ry af lærernes komedie: »Første violin«, hvor Røde Nielsen (Johannes' bror) havde spillet så mageløst. – En svag aflans af »Der var engang« oplevede vi ovre på Parnas. Vi drenge havde jo ikke råd til at gå på restaurant; men vi kunne da sidde oppe på højen og have overblik over alt, hvad der skete en sommeraften. Sådan

gik det da til, at vi fra musiktribunen nede i restauranthaven hørte de kendte punkterede ottendedele i forspillet til serenaden. Så kom overraskelsen: I stedet for sang eller violin hævede melodien sig i ukendt væld *bag os*: Se, nat-ten er svanger med vellugt fin – på ba-sun! Vi opdagede hornblæseren nede på den anden side af højen. Det var en af musikerne, vi kendte, der lod roman-tikken væld fra det skjulte til de rig-tige, betalende gæster.

Hôtel Postgården var ellers vores ån-delige central det meste af året. Her var den gamle port, som nu er muret til – »... porten, hvor man steg af vognen«, sukkede Elling sidste gang vi var der – de mørke stuer med den lange tjener, der altid mindede mig om ham, der spi-ste den lille David Copperfield's mad, og så den gamle teatersal med de man-ge døre, hvor man kunne sive gratis ind. Vi var til alt, hvad der foregik, teatertruppernes og dilettantforeninger-nes stykker i flæng, og til alle opførel-ser så tit som muligt.

En vældig kunstoplevelse blev »Erik Ejegods pilgrimsfærd« med den stedlige kunstmaler og tusindkunstner Gylle Blumensaadt i hovedrollen som direktør Ferdinand Piper. Om han kopierede rol-len efter Peter Fjeldstrup, ved jeg ikke. Men hans cirkusdansk var vidunderligt. Blot at høre hans forsøg i bagtalelsens kunst, med hul, men aldeles tydelig hvi-skestemme: »... har professoren da ikke hørt om en person ved navn *Kringel-bach*, der ha'de indsneget sig i huset un-der foregivende av at ville lære fru- en at spille på *fløjte*?« Eller hans moralske rystelse, da professoren er kommet til at tale om fjællebodsløjer: »Lad mig for-

tælle Dem om mit teater, hr. professor ... naj, De skal høre *alt* ... så er der Laide, som har spillet *alle* ingenue-roller gennem vort lange ægteskab, syet alle dragterne, solgt alle billetterne, ført alle regnskaberne og født mig 15 a 16 sunde og velskabte børn ... ja, ser De, hr. professor, *sådan* spiller man på et *fjællebodsteater!!!*« Det var første gang, vi oplevede et fabeldyr på scenen. Hvor glædede jeg mig til den aften længe efter, da jeg skulle se selveste Frederik Jensen på Nørrebro i den samme rolle! Og hvor blev jeg skuffet! Han spillede den naturalistisk, luvslikt, som Piper vel også må være. Men Blumensaadt *fyldte* meget mere ... på scenen og i vores fantasi; ham kunne man blive ved at citere. Professoren: Hvad er det, De har rettet i mit manuskript? Et brev? Der stod jo: Et bud!

Piper: Hr. professor, vi *har* ingen bude. Laide kunne gøre det, hvis hun ikke netop skulle amme på det tidspunkt af forestillingen! jeg har nøje forudset ...

Prof.: Jamen hvordan skulle et brev komme ind på scenen uden et bud?

Piper: Scenen er en *skov*! Herregud, hr. professor, der ligger jo så meget madpapir i forvejen – brevet bliver *fundet*, simpelthen *fundet*!

Størst og varigst indtryk gjorde dog nok »Sorø sommerrevy«. Nogle beskedne plakater var slået op i forvejen, uden at den forestående begivenhed dog rigtig var gået op for os. Da svinger en forårsdag, netop under middagsturen, uformodet en charabanc op ad Storegade ... med fremmede folk, smarte damer og udhalede herrer. Der var ingen tvivl; det var direktør Svuppe (det var hans

kælenavn, det rigtige opfattede jeg aldrig) og hans trup. I mindet står deres besøg som en kæmpesucces. Om den var det i virkeligheden, den hårde økonomiske virkelighed, skal jeg ikke kunne sige; den kendte vi unge mennesker jo ikke noget til. »Vi«, som jeg hele tiden har talt om, var Tove Bang, John Trautner og jeg. Vi begyndte begribeligvis med premieren og kom så, så vidt jeg mindes, alle aftener siden, så længe truppen blev der og vi bare kunne få fri.

Musikken udførtes på Postgårdens opretstående af selveste *Bruun de Neergaard*. Hvordan han var kommet her og ned til denne beskedne gerning, vidste vi ikke. Han var en fuldgod komponist (jeg husker stadig det dejlige sørgemarch-tema fra hans strygekvartet). Af en eller anden grund ville han forlade København og bosætte sig i Ringsted. Man fortalte, at da han ankom hertil og ville svale sig på en kro dér, var øllet ikke koldt. Sådan et sted kunne man jo ikke bo, havde han bemærket. Så blev det Sorø i stedet for. Her gav han borgerfruerne klaverundervisning. Han havde svært ved at komme i tøjet om formiddagen; sædvanligvis blev det kun til underbukser og en frakke udenom. Damerne var rædselsslagne; men han gjorde dem ikke noget. – Nu sad han ved teatersalens klaver med den mægtige krop og det røde ansigt ... og tryllede som en mester med de elendige melodier. En af skuespillerinderne sang hver aften en hyldestsang til ham på en svulmende valsemelodi:

O Bruun de Needergaard,
for dig mit hjerte slår –

Så kyssede han sig selv på håndryg-

gen og hev det våde kys op til hende. – Fru direktør Svuppe var junonisk og fremtrådte på scenen hyllet i Dannebrog. Det var fredsforhandlingernes år, 1918–20, og enhver ærlig sommerrevy skulle have et sønderjysk tableau. Her kom en feltgrå, tvangsudskrevet slesvigske soldat og knælede for hende, mens han sang:

Moder Danmark, hør min bøn,
ser du ej, her er din søn –

hvorefter hun svarede ham, mens hun tog ham i sin brede favn. – Ak, vi kunne sange, replikker, gestus og det hele udenad til sidst. Især en sang af truppens sødeste pige:

Du lille, søde soraner,
du er det bedste jeg véd –

Vi var stolte og smigrede. Og så drog truppen til Køge, hvor teksten nok let har ladet sig forandre til: Du lille Køgensianer, / du er det bedste jeg véd – osv.

Man skal lære så meget forkert, før en smule rigtigt udkrystalliseres. De store ting brusede ubemærket forbi mig, fordi jeg var for grøn: Første verdenskrig, revolutioner og frihedskampe, fredsslutningen og genforeningen. Mine kammerater var modnere; de kastede sig over aviserne, mens jeg gik middags-tur. Bevares, det hele blev endevendt i »Baldur«, men for mig gik det ikke i bund; der var meget, næsten alt at indhente, da jeg langt om længe blev voksen. Men det ville være hykleri at fornægte »mine universiteter«; jeg kan ikke engang foragte dem – »Der Jugend Zauber für und für...« ja, også i det lette.

Soranerfrokosten

Torsdag den 5. sept. 1968.

Man kan, når man kommer regelmæssigt til frokosterne, iagttage, at snakken har tendens til at samle sig om et enkelt emne. Denne gang var emnet de gamle lærere, som selvfølgelig alle var store originaler. *Grüner* startede, da ordet blev givet frit, med at mindes »*Splejsen*« (den nuværende Gad's fader) med taknemlighed, men selvfølgelig også med mange pudsige enkeltheder. Han nævnte også *Chang Wiese's* cigar; hvad det egentlig var med den cigar, fattede jeg ikke rigtigt, men det gjorde de andre! – og så kunne vi tre yngre af årsgang 40 jo bare le med. *Stevenius* gav Gad den højeste ros – han der havde været i stand til at lære selv *Stevenius* tysk. *Kindt* fremhævede ham som historielærer. *Saxtorph* talte om *Holten* og den horisont, han evnede at give undervisningen. Så nævnte *Bjørning Jäh-nigen*; det var som at åbne for en sluse: Vi hørte om »Knald i for Satan på Saligheden«, hans havelock, og at en and var for lidt til to og en gås for meget og mange andre ting, også om hans store evner som musiker (*Brincker*). Og som sidst i rækken omtalte *Frigast* tegnelæreren von Schmidt-Phiseldeck.

Men vi var nu ikke ret mange! 13 i det hele; endogså Hebo havde svigtet, så vi måtte nøjes med at have *Sanders* som forsanger. *Brincker* præsiderede og besluttede at stryge præsentationen, når vi var så få og velkendte. Ialt spændte vi fra 1901 (*Bjørning*) til 1958 med *Jørgen Hansen*, holdkaptajn for »Soranernes« førstehold.

Men det var på trods af tallet 13 en rar frokost, hvor man – for at citere *Grüner* – »glæder sig over at være sammen med gode og rare kammerater i den særlige hygge, der altid råder her«.

N. Sx.

Torsdag åen 3. oktober 1968

Den frokost må vist siges at være godt besøgt, 35 deltagere fordelt over 65 år-

gange 1901-66. Formanden blev så begejstret over de unges fremmøde, at han med forsamlingens fulde tilslutning, bad dem være Samfundets gæster, endog med 1 snaps til kuverten.

Denne gang motiverede *Kann Rasmussen* sit leve for skolen via familien *Lindegaard*; det startede med præsten i Slaglille, derefter gik forbindelsen til Argentina og senere til Bilbao, hvor *Aage Lindegaard* var dansk konsul i mange år. Ham har Samfundet og formanden et særligt forhold til, for det er ham, der for nu 20 år siden skænkede os »formandsknappen«. Næste generation *Hans Lindegaard* er også konsul i Bilbao (*Saxtorph* mumlede noget om, at han ikke havde indsendt sit skema til Soranerbiografierne). En sådan soransk familie, der repræsenterede Danmark på så værdig vis, var en passende motivering til et leve for Sorø. Alle råbte, *Hebo* spillede, og efterhånden som de unge opdagede fidusen med de ophængte tekster, kom alle med i sangen.

Denne gang talte vi om vore soraner-kammerater. Formanden nævnte *Hans Elving*, som den 18/9 var fyldt 95; han er i enhver henseende vort ældste medlem; han meldte sig ind straks, da han fik realeksamen i 1890, og har gennem alle forløbene 78 år (!) været meget trofast. Indtil for få år siden var han fast gæst ved frokosterne, hvor han glædede sig over kammeratskabet med de næste generationer. Man enedes om at få ham afhentet til næste frokost. Om *Schjærff* sagde formanden, at han var i bedring, men ikke helt i det tempo han selv ønskede sig. Vi regner dog med at se ham til næste frokost, hvor *Schjærff* har 20 års jubilæum som redaktør. *Mackeprang* talte for og om *Trampe*, som bl. a. havde lært ham at vente med at tale, indtil han blev spurgt. Iøvrigt havde *Mackeprang* kun godt at huske om de ældre kammerater, altid hjælpsomme, aldrig drøjesyge. *Saxtorph* nævnte, at *Per Sørensen* var blevet ansat på det nyoprettede Centralinstitut for nordisk Asien-

forskning, og *Clausen* omtalte, at *Gustav Henningsen* i sit arbejde om den spanske inkquisition havde fundet det vigtigste dokument, om ikke i Sorø, så dog i København. *Kindt* mindedes en historie om *Trampe*, der var ny for alle, også for *Trampe*, og afslørede sig som radistyv fra elevhaverne. *Trampe* talte om gamle *Stine*, og hvad hun kunne betyde som »skriftefader«.

Under nachspiel'et, der var velbesøgt og langvarigt, pålagde *Børge Jørgensen* mig at bringe en speciel tak til *Schjærff* som redaktør, for den betydning bladet har for soranere i udlandet. – Det viste sig iøvrigt, at de mange fra årgang 1966 var kommet på initiativ fra *Erik Johansen*, der havde opfordret sin søn *Michael* til at skrabte klassekammerater sammen. *Johansen* havde da vist tænkt sig at betale for det, men nu ville skæbnen og formanden det anderledes; men var sådan en »fader- eller onkel-invitation« ikke en idé til efterfølgelse.

Næste lejlighed byder sig torsdag den 7. november kl. 12.15.

N. Sx.

Erindringer om korsang på Sorø Akademi 50-60 år tilbage.

En inspirerende undervisning

Jeg gik kun kort tid i skole på Sorø Akademi, nemlig fra eftersommeren 1911 til foråret 1913, i tredie mellem. I *Neksø Realskole*, hvor jeg kom fra, havde vi gode sanglærere, og jeg havde altid holdt meget af sangtimerne der. Imidlertid var det lidt småt med egentlig korsang, selv om det dyrkedes noget – men ligesom mere tilfældigt, uden rigtig rettesnor. På Sorø Akademi, hvor man dengang havde en umådelig inspirerende sanglærer, *Tscherning*, mødte

min broder Egil og jeg det store sus i lørdagssangtimerne, når elever fra både mellemskole og gymnasiet skulle synge sammen i »blandet kor«, som det kaldtes, med stemmer for sopran, alt, tenor og bas.

Disse lørdags-kortimer blev intet mindre end en oplevelse – jeg tør vist sige for alle, der var med (de såkaldte »brummere« var ikke med til timerne), for den vidunderlige evne, Tscherning havde til at levendegøre enhver tekst og melodi, var så smittende, at man simpelt hen gav sig over på nåde og unåde og sang med af hjertens lyst – men mere end det: lystrede så godt som hårfint hans mindste vink med taktstokken, så sangens indhold og toner fik ens inderste sjæl til at klinge med! Jeg tror bestemt ikke, der har været ret mange sanglærere i dette land med en så fremragende evne til at inspirere og dirigere i ordets allerbedste betydning!

Hvad var det for sange, vi sang? Jeg nævner i flæng en del af dem: »Vort hjem, du danske jord«, »Som et skjold mod Østens magt«, »Sätt maskinen i gång, hr. kapten«, »Rent mörkt det bli'r i kvällen – och tyst går månen upp«, »Hvad står vel hist ved den fjældvæg så brat?«, »Moders navn er en himmelsk lyd« og endnu mange flere. For en stor del er det sange, der praktisk talt ikke mere synges. Men de var pragtfulde, og de skabte sangglæde.

Så skal det naturligvis nævnes, at to mere specielle sanggrupper førtes videre og lever videre den dag i dag, nemlig konfirmationskantaten og Sorø-sangene. Begge disse grupper er jo for et par år siden udsendt på grammofonplader, og

jeg finder, at dette er en stor lykke, idet opbevarelsen af disse skønne korværker dermed er sikret.

Jeg er ganske vis på, at konfirmationskantaten, som de tilmeldte konfirmander jo selv indøvede i kirken, i høj grad medvirkede til, at konfirmationen som sådan aldrig følte som noget kunstigt eller endnu mindre noget, der skulle gøres grin med (hvilket faktisk er tilfældet adskillige steder den dag i dag!). Først og fremmest skyldtes elevernes holdning over for konfirmationsforberedelsen vel nok, at den store personlighed: Pastor Krarup, på en egen myndig og indtrængende måde, men samtidig aldrig docerende, delagtiggjorde eleverne i en smuk og personlig tankegang. Men at den levende korsang under Tschernings ledelse i kirken med det vidunderlige orgel havde sin andel i stemningen, er hævet over enhver tvivl.

Og de dejlige Sorø-sange, ikke mindst »Jeg ved et sted, som jeg har elsket længe!«, har i hvert fald for mig – og mon ikke for mangfoldige andre? – gennem grammofonpladens gengivelse skabt erindringer om meget, som man dengang ikke altid skønnede på, men som alligevel i sindet aflejrede det indhold, man nu med glæde genkender. Udsigten over Sorø sø fra Akademiets græsplæner, lyden fra togene, der buldrede forbi derovre på den modsatte bred, det nære syn af Ingemanns ø, Akademi-havens skønne træer, der hældede sig ud over søbredden, fuglenes kvidren, vores leg på plænen foran skolebygningen og endnu mere; alt dette skabte til sammen netop det uforgængelige billede, som Sorø-sangene fortolker! Dette

var jo det typiske sommer-billede. Det mere tamme vinter-billede fra Fratergården havde trods alt *sin* charme, men tempoet var et andet. Fraterbrønden blev indviet, mens jeg gik på Akademiet, vist nok i 1912.

Jeg husker tydeligt de fleste af mine klassekammerater samt nogle enkelte andre. Skuespilleren Henrik Bentzon, der dengang gik i gymnasiet, og som i korsangen sang bas, imponerede min broder og mig, fordi han kunne tage selv de dybeste toner med løftet hoved, medens de øvrige basser altid sænkede hovedet, når de skulle rigtigt dybt ned i stemmen!

Det er så uhyre nemt i vor tid at kritisere og vrænge ad alt fra tidligere tid. Kritik kan da være både berettiget og påkrævet. Men alt for ofte er den gold, uretfærdig og uden gennemtænkt baggrund. Meget af det, der i vor tid hånes, havde grokraft og dyb indre værdi.

Gunnar Dam.

Sorø Akademis skoles årsskrift 1967-68

Efter at have kastet et flygtigt blik på det kønne, patriotiske (rød-hvide) omslag og det traditionelle, kortfattede resumé over skolens historie går vi over til afsnit II: Lærere og funktionærer. I skoleårets løb har forskellige ændringer fundet sted, bl. a.: Henning Andersen, Svend Pilegaard benævnes nu lektorer, Elkanå Grønne er blevet gymnasieoverlærer, og lektor H. G. Beck er blevet lektor i 26. lønningsklasse.

1967 dimitteredes 67 studenter og 25 realister. Under omtalen af eleverne meddeles det, at Hans Peter Bak Christensen afgik ved døden den 15. januar 1968 (han var født 22. april 1951, blev

optaget i skolen i 1. real 1966, i 2. real og døde af en blodsygdom).

Antallet af elever var den 1. april 1967 341, ved udgangen af marts 1968 349. Som sædvanlig orienteres man om forældres eller værgers stilling, der viser et bredt udsnit af alle kredse og områder i vort land.

Et stort afsnit (V) gør rede for det stof, der er læst i årets løb; dog må man søge 3. G's og 3. R's lærdomsstof under »Eksamenspensu« s. 47-57.

Skolebiblioteket, der ledes af lektor Ranvig, rummer pr. 31. december 1967 74.312 (tilvækst i 1967 316 bind) plus 14.799 skoleprogrammer. 272 lånere (heraf 163 elever) har lånt 4.789 bind, deraf 2.161 af elever. Læsesalen på Blå Gang har udlånt 103 bind; det samlede udlån bliver da 4.892 bind. Forskellige institutioner og privatpersoner har skænket boggaver.

Der er 176 alumner: 43 på ældste afdeling i rektorgården, 33 på »Vænget« (yngste afdeling) og 20 i hver af de nye alumnats fem huse.

Fripladser, stipendier og boggaver er i rigt mål tildelt de dertil kvalificerede. Under »Særlige meddelelser« genser man med glæde den instruktive »Gren- deling efter 1. gymnasieklasse«. »Af skolens dagbog« omtaler de talrige ekskursioner, fester og opvisninger; man får tillige besked om elevrådet, der oprettedes i januar 1967, og sluttelig om gymnasieforeningen »Baldur«s sæson; retfærdigvis er nu 1. G optaget i foreningen.

P. Sch.

20 år som redaktør

Til november 1968 er det 20 år siden, Poul Schjærff overtog redaktionen af Soranerbladet. Trods sygdom i de senere måneder har han arbejdet med bladet i den udstrækning, helbredet har tilladt det, og stået som dets redaktør.

Vi håber, at Schjærff har kræfter til at komme til Soranerfrokosten den 7.

november som vor hædersgæst, og vi håber, mange vil komme til netop den frokost og benytte lejligheden til at sige ham tak for de 20 år.

Meget få soranere har gjort så meget for sine kammerater som Schjærff.

Bestyrelsen.

Ekskursionen til Roskilde

Siden fundet af vikingeskibene i Roskilde Fjord har formanden for Soransk Samfund, civilingeniør A. Kann Rasmussen (s. 1922) hvert år inviteret to 3. g klasser fra Akademiet til at se restaureringen af disse skibe. Turen blev i år imødeset med særlig stor spænding af de to klasser, der havde været heldige i lodtrækningen om, hvem der skulle med. Man kunne nemlig for første gang se skibene i det endnu ikke åbnede museum, der er bygget til dem.

Da vi kom til Roskilde, fulgtes vi først med museumsinspektør dr. phil. Olaf Olsen, der også var med til at lede udgravningen og restaureringen af vikingeskibene, op til Skt. Jørgensbjerg og senere til Skt. Ibs kirke. Her fortalte museumsinspektøren på en fantastisk levende og spændende måde om kirkerens historie og om de fund, der knyttede sig til udgravningerne ved restaureringen af Skt. Jørgensbjerg kirke. Der var vist ikke mange af tilhørerne, der før havde vidst, at kirkehistorie og arkæologi kunne være så interessant.

Herfra gik turen så til vikingeskibsmuseet. Det er bygget med tydeligt henblik på formålet: en stor glasfacade vender ud mod fjorden, og denne del af bygningen ligger helt ude over vandet. Skibene er anbragt, så de har vandet som baggrund. Endnu stod kun skeletterne af skibene i museet, men med museets leder civilingeniør Ole Crumlin-Pedersen som foreviser fik man et tydeligt indtryk af skibenes funktioner i henhold til deres form og proportioner. Der er i bygningens kælder indrettet biograf, og her fulgte vi på film udgravningen af skibene, før rundvisningen i selve museet.

Vi var nu inviteret op til hr. Kann Rasmussens dejlige gård i Hornsherred, Møllehøjgård. Her fik vi, efter at vi var blevet trakteret med forskelligt, endnu flere spændende ting at se og høre. Vores vært fortalte om sin hobby, træer, og hr. tandlæge Hauerslev (r. 1923) om sine barksvampe. Han har netop foræret skolen 100 præparater af barksvampe. På en tur rundt på gårdens store haveareal så vi alt, hvad man kan tænke sig af træer, ældgamle arter og de nyeste, man har fremelsket, smukke, fremmedartede, sjældne, pudsige former for træer fra alle egne af verden, og hr. Hauerslev fandt eksempler på sin uhyre sjældne hobby.

Da turen gik hjemad, var vi alle så fyldt med nye indtryk, at det var svært at rumme det hele.

Jeg vil gerne slutte med en tak til

Soransk Samfunds Jydske afdeling

I år fejrer afdelingen Holbergs fødselsdag tirsdag den 3. december på »Sjette Frederiks Kro« i Risskov ved Århus. Festen starter kl. 18 med et foredrag af lektor E. Nordahl Svendsen om »Vi og rummet« Derpå er der middag og kammeratlig samvær. Alle gamle soranere med ledsager er velkommen.

Pris pr. deltager kr. 50,-.

Tilmelding senest torsdag 28. november til Henning Sørensen, Kamillevej 7, Tilst, pr. Mundelstrup, tlf. (06) 19 04 11 – nr. 206.

vores vært på denne tur, hr. Kann Rasmussen, for en dejlig oplevelse og ikke mindst for hans og hans kones gæstfrihed.

Ida Katstrup.

P.S. I turen deltog foruden de ovenfor nævnte rektor Østergaard (S 1929) og frue, lektor Balslev og frue, lektor Truelsen og frue (S 1933), lektor Beck (S 1923), samt Soransk Samfunds kasserer, civilingeniør S. Kamman (S 1927) og frue.

Red.

Overlærer Sibberns legat for en soraner

Ansøgning om dette legat indsendes inden den 1. december til undertegnede. Den stiles til skolerådet og må indeholde nøjagtige oplysninger om studium og økonomiske forhold. Ansøgeren skal for at komme i betragtning have gået mindst 3 år i Sorø Akademis Skole, have bestået en afsluttende eksamen ved skolen og fortsætte sine studier under tranke kår.

Arne Østergaard.

Det var dengang —

Ganske vist kun 10 år baglæns, hvor vor jubilerende redaktør kunne fejre sit første tiår. Han skrev i en »forsinket kronik om ingenting og alting« — bl. a. følgende:

Jeg har fra første færd anlagt en særdeles subjektiv linie, har benyttet enhver lejlighed til, selv i de ellers alvorlige »lødige« artikler og afhandlinger, at indflette personlige bemærkninger, og rubrikken »Gamle Soranere og soranske Noter« mener jeg kun kan gøres læselig, hvis stoffet passerer en personlig behandling i tilsvarende stil. I det hele

taget har jeg set det som min opgave at forme bladet således, at læserne ikke straks lader det vandre i papirkurven.

De kender historien om Mark Twain, der under redaktørens ferie skulle redigere en landbrugstidende; han lovede, at bladet skulle blive læst, og det blev det også, ganske vist navnlig på grund af hans meget usagkyndige og højst originale udtalelser om landbrug (»Guanoen er en meget smuk fugl«).

Med hensyn til sagkundskab mener jeg dog at være nogenlunde på den sikre side. Og én ting er jeg glad og taknemmelig over: Soransk Samfunds tidligere, udmærkede (mærk kommaet mellem adjektiverne) formand, generalmajor Carl Jacobsen, erklærede engang, at bladets redaktør i ét og alt var suveræn, jeg har derfor aldrig fra bestyrelsens side fået direktiver, og det påskønner jeg stærkt. Ganske vist har jeg nogle gange måttet bøde for min måske lidt løsslupne pen med vrede læserbreve, men stormen blev hver gang redet af.

Og kronikken slutter efter »nogle bemærkninger om drømme« med følgende ord:

Også denne artikel er en drøm, en dagdrøm, et håb om, at læseren med medlidenhed, overbærenhed eller — helst — med forståelse vil tage mod disse mine betragtninger og ud af dem drage nogle træk til sympatisk belysning af, hvad der optager drømmeren Poul Schjærff.

Endnu 10 års flittigt redaktørvirke har bidraget til belysning af Soraneren Poul Schjærffs aldrig svigtende kærlighed til Sorø, Akademiet, Soransk Samfund og alle gamle Soranere, hvis ve og vel han nu gennem tyve år med

utrættelig omhu har berettet om i sit kære blad.

At meget nær 99 procent af dets læsere har fulgt hans indsats med forståelse, derom nærer næppe ret mange tvivl – og da slet ikke ton humble serviteur

Elberling.

Soraner-cricket

September 1968

I den sorte gryde? Efter 4 nederlag på stribe måtte 1. holdet pludselig se sig puttet i gryden med 6 andre nedrykningskandidater. Efter en velkommen sejr over Cang – den første nogensinde – var vi tilsyneladende i salveten, idet der nu skulle de mærkværdigste ting til at gøre SORANERNE til sorteper. Og det skete ikke; i den sidste kamp mod Slagelse (Slagelse 195–CCS 132 p.) fik vi det turneringspoint, der omsider bragte os i sikkerhed.

Sæsonen 1968 endte med en kolossal jævnbyrdighed i bunden af 1. div., hvor nedrykningsspørgsmålet først vil kunne afgøres efter fornyet kamp AB–Slagelse. Men AB blev fuldkommen suveræn mester for 8. gang i træk! Og det er svært at se, hvem der egentlig skulle forhindre, at de bliver det 8 gange til!

Lidt om SORANERNEs bedrifter!

Svanholm–CCS: En stabil åbningsgærendstand mellem Frank Pearson og Henning Henriksen lagde op til en trussel mod Svanholms halvleg på ca. 240 p., men undervejs skortede det lidt på koncentration hos enkelte, og vi måtte nøjes med et hæderligt nederlag på omkring 50 p.

CCS–B 1909: Det blev til en på tuden for 1. holdet, der måtte føle sig noget tand-

løs med flere af de bedste på rejse- og sygeliste. Afbrudt af regn var SORANERNE i marken fra kl. 10 til ca. 16, og 1909 var for længe om at nå 166 for 8 g. Opgaven kunne i den resterende korte spilletid næppe være løst, omend det burde være blevet til mere end 59 p. all out!

CCS–Chang: Med anfører Hansen i god form (5 for 28) var Chang ude for 123 p. Igen en god start ved Frank P. og Henning H., der først skiltes med 62 p. på tavlen. Og igen en kollaps på de næste pladser (5 g. nede for 78!), og først et determineret makkerskab mellem Jørgen Hansen (23) og John Jørgensen (16 på 5 kvarter!) bragte os frelst gennem kvalerne.

1. holdet er således – efter at have gået så grueligt meget igennem – endt med en hæderlig placering i midten af 1. div., et resultat, ingen bør være utilfredse med.

Det uovervindelige SORANER II! Bortset fra et formentlig før eller siden uundgåeligt pokalnederlag har 2. holdet gennemført sæsonen uden nederlig! En enkelt kamp mod Svanholm II endte tragisk nok uafgjort (ingen afgørelse på 1. halvleg), tragisk, fordi den burde være vundet. Hvad hjælper det at sætte ny klubrekord med 295 for 8 g. når an-

En overskæringsaften

På foden af manuskriptet til »En overskæringsaften« (forr. nummer s. 77 ff.) var det bemærket, at artiklen var nedskrevet i 1922 i samarbejde med bogtrykker Poul Hertz og H. G. Olrik – og uden dette samarbejde var »En overskæringsaften« vistnok ikke blevet til.

Ved et uheld var denne bemærkning faldet ud, hvorfor den bringes her.

føreren glemmer den daglige notering for solnedgang hen i august måned og derfor lukker 6 min. for sent? Det bør dog ikke forties, at Svanholm drillede os lidt ved at udsætte deres appel for dårligt lys indtil 10 min. før den normerede spilletids ophør. Det ser lidt mærkeligt ud, når en sådan appel bæres ind sammen med sidste gærdespiller og en beklagelse af diverse småforsinkelser på gr. af manglende Svanholmspillere og -bold. Med sidste mand inde nåede Svanholm ligeså over 200 p., men resultatet blev altså 1-1.

Kampen mod *Frem II* afgjordes i regn og tussmørke med en sejr på 7 st. gærder. Mod de gamle kæmper fra *AB II* kneb det unægtelig mere. Ved lodtrækningsheld kunne vi sende de ældre herrer ud i tropevarmen og holde dem dér i ca. 3 timer, medens vi scorede 153 p. med Jørgen Pedersen som en overraskende velspillende topscorer (54 p.). Vi havde 4 AB-gærder nede for ca. 130 p., så den, der endnu ville holde på en so-raner-sejr, kunne virkelig få gode odds til eftermiddagskaffen på det dejlige nye AB-anlæg. Men i cricket kan jo alting ske, og de sidste AB-gærder måtte, enkelte lidt hovedrystende, forlade pladsen, da der stod 146 p. i ABs regnskabsbøger. Utroligt, at der stadig går folk rundt og mener, at det spil ikke kan være spændende!

For herefter med sikkerhed at blive rækkevinder, skulle kampen mod *Ringsted II* vindes med en halvleg. Og det er ikke let, når mørket sænker sig hele timer før den ansatte spilletids ophør. Det var i orden, at vi fik Ringsted ud for 74 p., men starten på vor innings var for svag med de 4 første g. ude for omkr. 20 p. Et godt makkerskab mellem Kaj Jørgensen og Jørgen Arnsbjerg bragte dog halvlegen op på 145 p. (Kaj 28, Jørgen 74 p.), men et par hardhittere fra Ringsteds 1. hold sørgede for at hindre os i den nødvendige halvløgs-sejr. Men det er jo dejligt at spille lørdagskampe!

ARNS.

Dødsfald

FARMER ARNE NIELSEN

* 31. oktober 1901 – † 21. maj 1968

Arne Christian Nielsen var født i Ringsted; hans fader var en dér kendt købmand A. C. Nielsen, død 1936, moderen Johanne Mortensen, død 1964. Arne Nielsen kom på Sorø 1913 og udgik 1918 med realeksamen. Han uddannedes som landmand og tog sidst i 20-erne ophold i England, hvor han levede resten af sit liv som en dygtig farmer. I mange år boede han i Bordon, Hampshire.

*

TØMMERHANDLER

MARTIN SCHÖNING

* 21. oktober 1887 – † 8. august 1968

Martin Schöning døde, 80 år gammel, den 8. august. Hans fader C. P. Schöning var postmester, død 1927, moderen Marie Götze døde 1936. Fra fødebyen Jerne ved Esbjerg kom Martin Schöning 1902 på Sorø og tog 1905 sproglig studentereksamen.

I danske og tyske firmaer uddannedes han i trælastbranchen, rejste og opholdt sig en tid i Sverige, og var fra 1911 selvstændig tømmehandler, først en detail, senere en gros. Fra 1941 til 1962 var han tilknyttet Den armagnæanske Kommission, særlig ved arbejdet med den oldislandske ordbog, og han har produceret et selvstændigt uddrag af den gamle islandske lovbog »Graagaasen«. Hans fritidsinteresser var heste og fjerkræ. Af og til gav han møde ved frokostmøderne, hvor han som regel holdt stemningsfulde taler.

*

SKOVRIDER SVEND KINDT

* 26. september 1890 – † 15. august 1968

Under omtalen af civilingeniør Albert

Kindts død den 18. januar 1968 omtaltes de 5 brødre Kindt, der har gået på Sorø (Sor.-Bl. 1968: 19).

Den 15. august døde skovrider Svend Kindt 77 år gl., pludselig og overraskende, da han til det sidste havde været rask og rørig.

Svend Kindt var født i Sæby; 1903 blev han elev på Sorø og tog 1907 IV. kl.s hovedeksamen. Han blev forstelev på godset Benzon i Djursland og tog 1914 forsteksamen fra Landbohøjskolen. I kortere perioder var Sv. Kindt knyttet til Giesegaard og Sorø skovdistrikter, og en tid havde han ansættelse som forstassistent på Bregentved. 1920-26 var han skovrider på Næsbyholm, og fra 1926 til 1961, altså fulde 35 år, havde han sin manddomsgerning som skovrider for Gisselfeldt Kloster samt opsyn med Brattingsborgs og Holmegaards skovdistrikter. Han foretog hyppige studierejser, hvad der kom skovbruget i hans distrikter til gode, og flittig, pligt-opfyldende og dygtig, som han var, kunne han 1961 efterlade et mønsterdistrikt til sin efterfølger. Han havde der-til beklædt flere faglige hverv, var bl. a. censor ved Landbohøjskolen.

I de sidste syv år boede ægteparret Kindt i Vester Egede gamle skole.

Skovrider Kindt var ligefrem og venlig af væsen, lys af sind – derfor afholdt af mange. Hans personlighed stod i samklang med den milde danske natur, som han gennem mange år var fortrolig med og elskede.

P. Sch.

*

DIREKTØR

KAJ WEDELE PETERSEN

* 1. januar 1890 – † 20. august 1968

Kaj Wedele Petersen var fra Koster

Færgegaard, Stege, hvor faderen, N. Petersen, død 1935, var proprietær. Hans moder Thora Lassen døde 1955. Fra 1902 til 1907 gik Kaj Wedele Petersen på Sorø og tog sidstnævnte år realeksamen.

Han blev, efter at have været landvæsenselev og forvalter på større gårde, 1916 forpagter af Lerbæksgaarden pr. Roskilde; den ejedes af Københavns Kommune – og han drev forpagtningen i 43 år. Fra 1957 var han direktør for Haglskadeforsikringsforeningen for de danske Østifter, fra 1952 formand for forpagternes understøttelsesforening i Sjælland, Fyn og Lolland-Falsters Stifter.

Jeg mindes ham fra skoletiden som en venlig og hyggelig kammerat, lunerig og humorfuld, hvad der også gav sig et karakteristisk udslag deri, at han som sin fritidsinteresse nævnedes fodbold – vel at mærke som tilskuer!

Undertiden traf man ham i Soransk Samfund, uforandret med de samme egenskaber som ovenfor nævnt.

P. Sch.

Den 2. oktober afgik landsdommer N. V. Boeg ved døden, 86 år gl. Den 3. oktober døde ekspeditionssekretær Axel Feilberg, 84 år gl. Sor.-Bl. vil i næste nummer mindes disse to gode soranere.

Gamle Soranere og soranske noter

Soransk Samfund lykønsker følgende kammerater, der har fødselsdag i november:

3. Georg Löwe (f. 1918), (s. '36).

5. Teatermaler Helge Refn (f. 1908), Hundesøvej 2 C, Gentofte.

5. *Regin Dahl* (f. 1918), (s. '37).
7. Professor, dr. phil. & theol. *Johannes P. E. Pedersen* (f. 1833), Bjerregaardsvej 13, Kbhvn.-Valby.
8. *Oluf Bernt Suhr Bech* (f. 1878), på Sorø 1892-95.
8. Assurandør *Niels Wissing* (f. 1893).
9. Overlæge *Thomas Pauli Dahl* (f. 1898), Thorshavn, Færøerne.
10. *Erik Kaas Neergaard* (f. 1908), (s. '26).
14. Læge *Niels Andreasen* (f. 1918), Skovvangsvej 203, Aarhus N.
24. Overlæge, dr. med. *Mogens Eberlin Schou* (f. 1918), (s. '36), Århus.
25. Civilingeniør *Gerh. Holger Poul Fr. Crone* (f. 1918), Blomstervænget 61, Kongens Lyngby.
26. Overlæge *Jens Chr. Rahbek* (f. 1883), Malmøgade 12, Kbhvn. Ø.
26. Fhv. proprietær, grosserer *Hans Poul Tønnesen* (f. 1893), (r. '09).
26. Plantageejer *Holger Friis* (f. 1898), Tommerup st.
29. Anlægsgartner *Knud Albert Høffler* (f. 1893), på Sorø 1905-11.
30. Maskinmester *Ove Ejler Schrøder* (f. 1908), c/o Gasbeholderen, Mørk-høj, Sydmarken 45, Søborg.

*

Højesteretssagfører *Jonas Bruun* (s. '29), har som formand for bestyrelsen for Contractor Holdingselskab A/S (Højgaard & Schultz)

Obs! Læs dette!

Til oplysning for dem, der ikke efter studium af frokostreferatet og fødselsdagslisten kaster bladet på ilden eller i papirkurven, men måske læser resten, oven i købet opbevarer det, endog lader det indbinde, gøres opmærksom på, at forrige nummer, august-september, har fået forkert nummerering på omslaget og første side (77). Der står: nr. 7-8; det rigtige er: 8-9. Red.

fået overrakt den portugisiske orden Merito Agricola e Industrial af Stor-officersgrad.

*

Den 29. august var det 25 år siden gods-ejer *Erich Steenberg* ('30) overtog Sorø St. Ladegaard efter sin fader. I de 25 år siden 1943 har den dynamiske ejer af godset drevet Sorø St. Ladegaard frem til et mønstergods, samtidig med at han har øget dets tilliggende til 700 tdr. land – en fordobling af arealet – men ikke nok med det, han har ydermere 500 tdr. land i forpagtning. Godsejer Steenberg føler sig tiltalt af stordrift og store linjer; og der er ikke meget, der er sket af fremskridt inden for landbrug og inden for kommunalt arbejde på Sorø-egnen, som Steenberg ikke selv har haft andel i eller sat i gang.

*

Cand. jur. *Robert Riis* (s. '41), der fra 1948 var knyttet til Grosserer-Societetets Komité, 1954 kontorchef sammesteds – blev fra 1. oktober 1967 direktør i Creditkassen for Landejendomme i Østifternes, (se Sor.-Bl. 1967, 62) og er i foråret 1968 indtrådt i Børsforeningens bestyrelse.

*

En forsker ændrede broders liv:

Den 31. maj modtog overlæge, dr. med. *Mogens Schou* (s. '36) generalkonsul Ernst Carlsens ærespris på 35.000 kr. for det store arbejde, han har udført i forebyggelsen af den manio-depressive psykose med lithium. I sin takketale nævnede overlæge Schou sine medarbejdere, mindedes sin fader, overlæge H. I. Schou (død 1952) og fortsatte så:

– Men mest af alt går mine tanker ved denne lejlighed til min bror. Han har i mange år været ramt af den maniodepressive psykose, der afbrudt af raske perioder snart medfører dyb depression, snart en utrolig overaktivitet. Trods sygdommen lykkedes det ham at tage en embedseksamen, men efterhånden tog sygdommen sådan overhånd, at han ikke kunne passe sit arbejde.

Vi arbejdede med lithium på statshospitalet i Århus, oprindeligt, fordi man havde set, at det begrænsede manierne. Under arbejdet gjorde overlæge Baastrup den iagttagelse, at patienter, der til stadighed tog lithium, i en række tilfælde slet ikke blev syge, og han fik da den tanke, at man måske kunne forebygge sygdommen ved at give dette stof. Det har vist sig, at vi virkelig kan hjælpe. 2000 mennesker får i øjeblikket holdt deres sygdom nede, og så længe de tager stoffet, er de raske omtrent som en sukkersygepatient, der får insulin.

For fire år siden begyndte jeg at give min bror dette stof, og siden da har han været rask hver eneste dag. Efter i mange år at have været slået helt ud af sin sygdom, har han siden behandlingsbegyndelse været rask og arbejdsdygtig. At opleve noget sådant med sine egne med et stof, som man selv har arbejdet med, er en stor gave – og imod denne oplevelse bliver alt andet en tilægsgevinst.

*

Kunstmuseet i Sorø

har erhvervet et maleri af Peter Hansen (1868–1928): Blomstertorv i Faaborg, samt en tegning af C. N. Eckersberg.

*

Fodbold:

Sorø Akademis skolehold i fodbold kom ud for en alvorlig prøve, da holdet den 22. september mødte et hold gammel-soranere – dog fortrinsvis sammensat af tidligere akademister fra de seneste år med Kim Schaumann – skoleholdets gamle storspiller – som den farligste blandt modspillerne.

Allerede kort efter kampens start scorede Schaumann for gammelsoranerne, men kort efter udlignede Per Trojaborg, og inden halvtid havde Willy Rasmussen bragt skoleholdet foran.

Efter pausen pressede gammelsoranerne hårdt, og det lykkedes Jørgen Bell at udligne. De nuværende akademister var dog ingenlunde forknytte, og på to hurtige mål af Reinat Eriksen og Willy

Rasmussen afgjorde skoleholdet kampen, så resultatet blev 4-2 i skolens favør. Bagefter var der afstemning om fiduspokalen, som Per Trojaborg og Ole Vinther kom til at dele.

*

Norsk film om Holberg:

Filminstruktør Arvid Skaug, Oslo, har fået overdraget at lave en kortfilm om Ludvig Holberg til undervisningsbrug; den skal være færdig til efteråret.

Manuskriptet er udarbejdet af teaterchef Mentz Schulerud og Arvid Skaug. Man koncentrerer sig om historikeren Holberg, men Skaug håber bagefter at kunne fortsætte med en film om komediedigteren Holberg.

Optagelserne er begyndt i Bergen og fortsat i København, hvor der toges scener af »Jean de France« i Admiral Gjeddes Gaard samt fra universitetet og kollegierne.

*

R 1907, vicebrandchef H. Lindhard har ved årsfesten fået forbyttet sin bowlerhat. Vedkommende, der ved en fejltagelse måtte have fået hr. Lindhards hat, bedes venligst sende den til: H. Lindhard, Langvaddam 1, 2500 Valby og kan samtidig få sin egen udleveret ved henvendelse på Akademiet.

SORANSK SAMFUND

Kasserer: Civilingeniør S. Kamman

Tobaksvejen 10, 2860 Søborg

Tlf. 69 11 44, giro 1710

SORANERBLADET: REDAKTION

Højagervej 67, Rungsted Kyst, lektor P. Schjærff. Tlf. 86 38 32 (ansvarshavende) og Algade 70, Vordingborg, overbibliotekar C. G. Elberling (ulønnet medarbejder). Tlf. 511 (subs. 638).

EKSPEDITION:

Høje Gladsaxe torv 2, 2680 Søborg.

Direktør N. E. Løgstrup. Tlf. 69 36 83.

Fr. Palm Greisens bogtrykkeri, København.

Advokat
HARALD QVIST
Landsretssagfører

Mødeberettiget for Højesteret
Frederiksberggade 25
(01) 12 32 64
Lrs. G. Tage Nielsens efft.

Etablissementet

PARNAS

Telf.: (03) 63 06 36
Hotel - Restaurant

Elegante møde- og selskabs-
lokaler

Vis-a-vis Sorø Akademi

Åben mæ'io april-oktober

Frede Lerche Madsen

— det er
JAGUAR grej
der
bruges til
JAGT
og FISKERI

GULDMANN

Kalundborg Shipping Agency
J. Rødgård Hønsen
statsaut. skibsmægler
Kalundborg

Telex: 5477 Kalship
Telefon: 1700

Højlund & Løgstrup Marketing

Høje Gladsaxe Torv 2
2860 Søborg . Tlf. (01) 69 36 83

luksusøl
til hverdagspris
H A R B O E

FULDMAKTIG
LOUIS VICTOR A MATHIESEN
VESTERBROGADE 208-3 TV
79 KØBENHAVN V

TH. C. JENSEN
1ste KLASSES SKRÆDERI

Vedelsgade 14
(03) 63 03 58
Sorø

(03) 63 22 22
1. kl. værelser og smukke
selskabslokaler
Største og førende

HOTEL POSTGAARDEN, SORØ

BANKEN
for Sorø og Omegn

FILIAL AF
PRIVATBANKEN
I KJØBENHAVN A/S

MERKUR A/s

HERMODSGADE 14
ÆGIR 8888

*Kaffe og The
en gros*

— anset og velset

Se det hos de førende tapet- og farvehandlere
landet over

**SVEGÅRDS
BOGHANDEL
SORØ**

TELEFON (03) 63 00 27
POSTKONTO 7163

Mogens Krog-Meyer
Højesteretssagfører

Gothersgade 109, K.
Minerva 5800

